

шы-те на праведницы-те сѣ въ Божіи-те рѣце и неще никаквѣ мѣккѣ да ги постигне, зацо-то є правда-та безсмъртна. (Прем. Солом. гл. 1. ст. 15.)

Вѣчный и праведный Боже, Боже сватый! само є едно-то христіанско благочестіе, кое-то може да ма изведе на праведный-атз, безсмъртный-атз и спасителный-атз пѣть; мога ли азз тока да забораваѣ? Мога ли азз, кога да є Тебе да забораваѣ? Мога ли да забораваѣ онова красно и свато обѣщаніе, кое-то сѣмь ти далз? Мога ли да фѣрла задз себе оныа благодѣаніа, кои-то си излалз на мене, на мои-те родители и на сичко-то ми домочадіе? Шо, дали бы могалз азз да забораваѣ Исуса, божественный-атз другъ на душѣ-тѣ ми? Мога ли да са стора, чи непознавамъ Оногова, кой-то ма є сз откровеніа-та си и сз Тебе запозналз? Мога ли да заборава Оногова, кой-то є за моѣ-тѣ любовь гарчивѣ смърть претърпѣлз.

Не, не; никогда, ни довѣка! Да са отречѣ отз Бога; то бы толко знаменовало, колко-то самз себе си да презрѣ и кое-то собственно спасеніе да отфѣрлаѣ. Не, то неможе да бѣде! Азз желяѣ твой да са наречѣ, Боже мой и отче мой! Посредз толко-ва сзблазненіа свѣтски, азз желяѣ да остана тебе вѣренъ. Камз тебе щѣ да управламъ мой-атз погледз въ часъ-атз на мои-те радости, кога ма обрѣдукашъ; за тебе щѣ да са дѣржа кога сѣмь скзрбенъ и жаловитъ, макаръ и да са освѣдоча, чи ма моѣ-та надежда изневѣрава; зацо-то сѣмь твърде добрѣ увѣренъ, чи ты никогда нещешъ да ма оставишъ и заборавишъ. Тока мое твърдо увѣреніе, присвоилз сѣмь отз Исуса Христа. За ради истин-